

[Socialministeren]

te en opblødning på dette område. Hvis ikke der kommer en opblødning, så tror jeg, at vi må være realistiske og konstatere, at så lykkes det ikke at nå frem til en gradvis aftrapning, hvor man kunne arbejde den halve dag og få pension for den anden halve dag. Det er naturligvis det, der ligger i min betragtning, og det, som jeg mener bør være den ideelle målsætning.

Jeg erkender ganske klart, at jeg er oppe mod meget stærke kræfter i dette samfund, når vi diskuterer spørgsmålet om gradvis tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Men det får mig ikke til at afstå fra stadig væk at prøve at se, om der dog ikke er mulighed for at komme et skridt videre i retning af delpension og delbeskæftigelse, som kommissionen har behandlet så indgående.

Hvad angår pensionisternes økonomiske forhold, synes jeg egentlig, det er bedre, at vi meget nøgternt siger, at i en overskuelig fremtid er der ikke plads til en realudvidelse af selve pensionerne. Hvis vi siger noget andet, så tror jeg, at vi stikker os selv blår i øjnene. Der er dog en lang række enkeltområder, vi kunne tage fat på og forsøge at skaffe økonomisk dækning for. Denne regering har naturligvis vilje til inden for de økonomiske muligheder, der måtte være, at prøve at se, om vi kan løse en række specialproblemer især for den ældre generation, men en realudvidelse af selve folkepensionen tror jeg ikke man skal gøre sig for mange realistiske forestillinger om.

Når jeg taler om specialproblemer, så tænker jeg gerne på det, som jeg i redegørelsen har kaldt samspilsproblemet, hvor jeg mener, at det i virkeligheden er umoralsk, at en pensionist, som måske har en ekstraindkomst på 10.000-15.000 kr., næsten kan blive dårligere stillet end den, der ingenting har. Jeg mener også, at der er mange problemer ved tildeling af de forskellige ydelser. Vi har set det ved varmhjælpen, vi ser det ved medicintilskud, vi ser det ved tandproteser, vi ser det på mange forskellige områder, hvor bl.a. ældrekommissionen har været inde på tanken om en ældreydelse. Jeg er ikke helt sikker på, at det løser problemerne, men jeg kan godt sige til folketinget, at det er min agt efter denne debat at nedsætte en arbejdsgruppe, som skal se på samspilsproblemet i almindelighed og også se på, hvad der er af fordele og ulemper yderligere ved den æl-

dreydelse, ældrekommissionen har foreslået. Det bliver også, tror jeg, et af svarene på fru Inge Fischer Møllers spørgsmål.

Naturligvis skal vi videre i det her, men jeg synes, det var rimeligt, at vi havde debatten, inden man begyndte at tage for mange konkrete initiativer. Der vil altså blive nedsat et udvalg, som specielt skal se på samspilsproblemerne og de økonomiske konsekvenser heraf og nærmere vurdere selve begrebet ældreydelse, for her er nogle problemer, som jeg mener vi skal prøve at bruge kræfter på at løse.

Hvad angår boligområdet, har der jo udviklet sig en spændende debat. Jeg vil gerne først sige om finansieringen, hvor fru Inge Fischer Møller stiller mig et konkret spørgsmål, at også her vil der efter debatten blive nedsat en arbejdsgruppe med repræsentanter for boligministeriet og socialministeriet for at se på, hvordan man kan nå frem til en harmonisering af støttesatserne på ældreboligområdet. Skal vi have neutralitet – det er jo også det, ældrekommissionen peger på – i de ældres valg af bolig, skal der skabes en bedre koordination mellem de forskellige finansieringsordninger, for ellers kan vi stå og tale om det her i årevis, uden at det giver nogen resultater. Vi må have et overblik over, hvad konsekvenserne er, og det arbejde vil blive sat i gang i meget nær fremtid.

Dernæst spørgsmålet om den ældres bolig. Der kan siges mange ting, og der sker meget ofte det, når man siger noget om den ældres bolig, at man bliver misforstået, fordi emnet jo er stærkt følelsesladet. Jeg vil godt sige som et generelt punkt – det tror jeg alle i realiteten har erklæret sig enige i – at naturligvis må opgaven være, at mennesker, også ældre, skal kunne blive i deres eget hjem så længe som overhovedet muligt. Det har været en fast forankret politisk målsætning, ja, igennem i hvert fald de sidste 10 år. Den har medført, at vi har fået bygget mange kollektivboliger, mange beskyttede boliger og mange gode plejehjem. Men vi har nok fået et meget stift system ud af dette, og derfor forstår jeg godt, når fru Inge Fischer Møller stiller spørgsmålet, om tilbuddet om plejehjem i virkeligheden kommer for sent. Jeg siger ikke, at det kommer for sent, men jeg siger, at her er et punkt, som jeg mener vi skal drøfte videre, for den meget stramme planlægning, som har fundet sted af de 3